

TESSA DE LOO

Isabelle

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

1

Niet lang geleden verdween in Auvergne, een streek in Frankrijk die vermaard is om zijn uitgedoofde vulkanen, groene kratermeren, met amethyst geplaveide wegen en huizen van zwarte Volvicsteen, op klaarlichte dag de beroemde filmster Isabelle Amable. Men was geschokt. Hoe kon dit gebeuren, in een modern land met een groot internationaal aanzien, met talloze kerncentrales, een land dat atoomproeven deed in overzeese koloniën? Kon dit land de veiligheid van zijn burgers wel waarborgen? Radio en televisie, kranten en weekbladen maten breed uit over de vermissing en de kolossale opsporingsactie die op gang kwam.

Bijgestaan door verontruste streekbewoners kamde de politie met honden het hele gebied uit. Ze zochten op de onafzienbare heidevelDEN, in de kastanjebossen, langs steile berghellingen, in ravijnen en bergstromen, in grotten en spelonken, hoog op de koude, winderige toppen van de spitse Puys en de stompe Plombs, ze zochten op de door lavastromen gevormde plateaus waar nu vruchtbare weidegronden waren, ze zochten in de bouwvallige Burons waar de herders plachten te schuilen, ze zochten in

het zwarte water van de Gours, ze zochten in het veenmos van de moerassige Sagnes, maar nergens werd ook maar een spoor van haar gevonden. Het leek of ze spontaan ten hemel was gevaren – het leek of de aarde zich gulzig had geopend.

Keer op keer werd het laatste moment waarop zij levend was gezien gereconstrueerd. Sinds begin juni logeerde ze bij haar ouders op het landgoed Le Pompon, om weer op krachten te komen na de enerverende opnamen van haar laatste film. Een lange wandeling in de bergen was een dagelijkse gewoonte van haar geworden.

‘Daar knapte ze zo van op,’ verdedigde Isabelle’s moeder haar dochter tegen de insinuaties van een jonge journalist van de *Gazette d’Auvergne* dat Isabelle haar noodlot zelf had opgezocht door er zonder gezelschap op uit te trekken.

‘Vond ze het niet eng om alleen op pad te gaan?’ drong hij aan.

‘Ach nee,’ snikte mevrouw Amable, ‘wat kan hier nu gebeuren? Het is hier zo vredig. Isabelle is hier opgegroeid, als kind zwierf ze al door de bossen...’

‘Was ze dan niet bang voor het Beest van

Gévaudan?’ vroeg hij sensatiebelust.

‘Wat voor beest?’ Angstig sperde ze haar be-
traande ogen open.

‘Het Beest van Gévaudan dat, niet ver hier-
vandaan, tussen 1764 en 1767 het Plateau van
Gévaudan terroriseerde. Meer dan honderd
personen werden gruwelijk verminkt terugge-
vonden. Men was het er algemeen over eens
dat dit alleen het werk van een weerwolf kon
zijn.’

‘Meneer,’ kwam Isabelle’s vader tussenbeide,
‘dat is ruim tweehonderd jaar geleden. Wilt u
alstublieft uw griezelverhalen voor u houden,
mijn vrouw is al genoeg van streek.’

Gaspard Peyrol, een pafferige boer met een
gezicht in de kleur van bloedworst, viel de twij-
felachtige eer ten deel Isabelle het laatst te heb-
ben gezien. Hij had haar langs zijn huis zien
komen in een gebloemde zomerjurk, op rode
schoentjes met hoge hakken en een riempje om
de hiel. Hoe haalt iemand het in zijn hoofd op
zulk schoeisel een bergpad te beklimmen, had
hij zich afgevraagd. Verder had hij geen aan-
dacht aan haar besteed. ‘Ik was mijn kazen aan
het keren,’ zei hij.

Ook Jeanne Bitor werd ondervraagd. Zij
woonde, in gezelschap van twee pitbullterriërs,

een kilometer bergopwaarts voorbij Peyrol, in een eeuwenoude boerderij van grijze trachiet met lavaleien op het dak en stapels brandhout onder het scheefgezakte, beschimmelde balkon. Zij wist nergens van, zei ze stuurs, ze had wel wat anders te doen dan de hele dag voor het raam te staan. Waarmee zij het dan zo druk had? Wel, zij werkte tot middernacht in het dorpscafé en overdag maakte ze schilderijen, een dubbele taak dus. Men liet haar snel gaan, zo ontmoedigend en onaangenaam was het om met haar te spreken en haar aan te zien. Bezitten de vrouwen van Auvergne doorgaans een aardse, blozende schoonheid, deze getuige was van zo'n zeldzame lelijkheid dat zij met recht het zoveelste wonder der natuur genoemd mocht worden in deze aan natuurwonderen zo rijke streek. Zij was lang, dun en knokig. Waarschijnlijk had ze zich al in de puberteit de gewoonte aangemeten haar rug te krommen, deels om haar lengte minder in het oog te doen lopen, deels om haar platte borst te verdonkeremanen. Boven die gebogen rug stak de kop met de lange scherpe neus en de puntige kin – waartussen de ingevallen mond met een vermolmd gebit in het niet verdween – beschuldigend als een priemende wijsvinger

naar voren. Had een weelderige haardos een en ander misschien nog kunnen camoufleren, zij was sinds haar geboorte nooit verder gekomen dan wat schamel, kleurloos nesthaar dat met een elastiekje op het achterhoofd bijeen werd gehouden. Haar kleine, half toegeknepen ogen, die door dikke brilleglazen wantrouwend op de ambtenaren uit het politieapparaat gevestigd waren, veroorzaakten bij de dienstdoende heren een groot onbehagen. Zij lieten haar dus gaan en slaakten een zucht van verlichting toen de deur met een mannelijke klap achter haar dichtviel. De geestigste onder hen maakte de opmerking dat zij haar naam met recht eer aandeed: Bitor was immers een verbastering van Butor, dat reiger betekent.

Al met al had de opsporingsactie niet meer opgeleverd dan het idyllische beeld van Isabelle die op naaldhakjes de berg opklauterde.

De media compenseerden het gebrek aan gegevens die nieuw licht op de zaak wierpen op hun eigen manier: Isabelle verkeerde in een depressieve toestand – haar werden geen interessante rollen meer aangeboden, scandaleuze affaires met invloedrijke mannen hadden haar uitgehold, haar stiefvader had haar als kind verkracht, haar minaar had haar verlaten voor

een ordinaire toneelspeelster, diep in haar hart verlangde zij naar een kind maar haar carrière liet dit niet toe...

Maar omdat er in de wereld elke dag, ieder uur, een overvloed aan sensationele gebeurtenissen plaatsvindt, verflauwde de aandacht van de pers ten slotte.

En ook de commissaris van politie die, wanneer men de moed dreigde te verliezen, in navolging van Joseph Charles Alexandre, de vijftiende-eeuwse kasteelheer van het naburige slot Anterroche, herhaaldelijk heldhaftig had geroepen: 'Impossible n'est pas Français,' ook hij gaf het op. Er verdwenen in Frankrijk per jaar duizenden mensen, zei hij. Het was onmogelijk de gangen van al deze mensen na te gaan, te meer omdat men de handen vol had aan degenen die, in plaats van verdwenen, juist hinderlijk aanwezig waren.

Alleen Bernard Buffon, onderwijzer op de dorpschool, berustte niet. Hij had met hart en ziel aan de speuractie deelgenomen en verkeerde nog steeds in een toestand van diepe verslagenheid over de onbegrijpelijke verdwijning.

2

Na het verplichte bezoek aan de commissaris van politie haastte Jeanne Bitor zich naar huis. Bij elke driftige stap spatten er steentjes op uit het pad, om achter haar kletterend naar beneden te vallen. Die beuzelpraat had haar een hele ochtend gekost, een onmisbare ochtend in het onlangs op gang gekomen artistieke proces dat haar helemaal absorbeerde. Nu moesten de werkzaamheden van vandaag in het keurslijf van één middag geperst worden.

Toen ze haar huis naderde verzachtte het opgewonden geblaf van de honden haar ergernis. Ze liep naar de achterzijde van het huis om de betraliede kennel te openen. Onstuimig sprongen de honden tegen haar op, haar koude, benige handen warm likkend en vol genegenheid hun snuiten in haar kruis duwend.

‘Rustig, rustig, lieve schatten,’ zei Jeanne.

Ze stoven voor haar uit de keuken binnen. Die stond bol van de rottingslucht van pens die de hele ochtend op het vuur had staan sudderen. De honden renden euforisch naar hun bakken, wetend dat zich daar binnen afzienbare tijd de grijsbruine hompen zouden bevinden die deze verrukkelijke geur afscheidde.

Jeanne tilde de pan van het vuur, goot het kokende water af, liet er koud water overheen stromen en sneed met een groot mes de pens in stukken, die ze in de etensbakken liet glijden. Terwijl de honden ze grommend van welbehagen verslonden, sneed ze voor zichzelf op de keukentafel een stuk grauw brood af, drapeerde er een lap ham overheen, vulde een kom met melk en begon staande te eten.

Peinzend staarde ze naar de Plomb du Cantal, die in de verte oprees achter een beboste vallei waar een glinsterend riviertje doorheen kronkelde. Daarachter lag, tegen de wand van een ontoegankelijke rots, het stadje Murat. Ooit had op die rots de onneembare burcht van de burggraven van Bonnevie gestaan – volgens een met de hand geschreven codex, die men in het provinciaal museum kon inzien, priemden drie spitse torens de hemel in, die Le rat blanc, Le rat gris en Le rat noir werden genoemd. Van deze graven die door de omwonenden vol vrees en eerbied Les Barons de la Montagne werden genoemd, zouden Jeanne en haar broers in de vrouwelijke linie afstammen. Dit had haar vader zich ooit half schertsend, half serieus laten ontvallen.

Bij de gedachte aan haar vader verslikte ze

zich. Ze zette de kom melk aan haar mond en dronk hem achter elkaar leeg. Met haar vingers op het blad van de tafel trommelend at ze verder.

Zelf kwam haar vader uit een familie van boeren, voddenrapers en rooiers van de gentiaanwortel voor de bereiding van een vanouds vermaard aperitief. Of de halfslachtigheid waarmee hij de mededeling had gedaan het gevolg was van frustratie, omdat zijn eigen familie nooit iets had voorgesteld, of voortsproot uit het feit dat hij ondanks zichzelf geïmponeerd was door een voorrecht dat alleen zijn vrouw en kinderen ten deel viel – Jeanne zou het nooit weten, want hij leefde niet meer. Dat haar vaders scherts ook kon voortkomen uit ongeloof, ja dat hij het idee alleen al misschien belachelijk had gevonden, kwam niet in haar op. Het besef uit een gevreesd, roemrucht geslacht te stammen, al was het dan via een zwakke moeder die aan tuberculose bezweek toen Jeanne vier was, vatte onmiddellijk gretig post in haar verbeelding; het verschafte haar precies de achtergrond waar het haar tot dan toe aan ontbroken had.

Van het begin af aan was het haar duidelijk geweest dat de drie torens haar en haar twee